

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Πενήντα Πέντε

Αποκαλύπτοντας το Προφητικό Υφαντό: Η Αποκάλυψη του Γαβριήλ προς τον Δανιήλ

Jeff Pippenger
2024-01-19

Ο Γαβριήλ ήλθε προς τον Δανιήλ αφού εκείνος είχε κατανοήσει τα εβδομήντα έτη της αιχμαλωσίας, κατά την προφητεία του Ιερεμία, καθώς και τον όρκο και την κατάρα του Μωυσή.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἐγὼ, ὁ Δανιήλ, ἐνόησα ἐκ τῶν βιβλίων τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, περὶ ὧν ἐγένετο ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πρὸς Ἱερεμίαν τὸν προφήτην, ὅτι ἔμελλε νὰ συμπληρώσῃ ἐβδομήκοντα ἔτη ἐπὶ τῶν ἐρημώσεων τῆς Ἱερουσαλήμ.... Ναί, πᾶς ὁ Ἰσραὴλ παρενόμησε τὸν νόμον σου, ἀποστραφεῖς ὥστε νὰ μὴν ὑπακούῃ εἰς τὴν φωνὴν σου· διὰ τοῦτο ἐξεχύθη ἐφ' ἡμᾶς ἡ κατάρα καὶ ὁ ὄρκος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ Μωυσέως, τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, διότι ἡμαρτήσαμεν εἰς αὐτόν. Καὶ ἐβεβαίωσεν τοὺς λόγους αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἐλάλησε καθ' ἡμῶν καὶ κατὰ τῶν κριτῶν ἡμῶν, οἵτινες μᾶς ἔκριναν, ἐπιφέροντας ἐφ' ἡμᾶς μέγα κακόν· διότι ὑπὸ ὄλον τὸν οὐρανὸν δὲν ἔγινε τοιοῦτον ὅπως ἐγένετο ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλήμ. Καθὼς εἶναι γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ Μωυσέως, ὄλον τοῦτο τὸ κακὸν ἦλθεν ἐφ' ἡμᾶς· ὅμως δὲν ἐδεηθήκαμεν ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα ἀποστραφῶμεν ἀπὸ τὰς ἀνομίας ἡμῶν καὶ ἐννοήσωμεν τὴν ἀλήθειάν σου. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἠγρύπνησεν ἐπὶ τὸ κακόν καὶ ἔφερεν αὐτὸ ἐφ' ἡμᾶς· διότι δίκαιος εἶναι Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰς πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ τὰ ὁποῖα πράττει· ἐπειδὴ δὲν ὑπήκουσαμεν εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Δανιήλ 9:2, 11–14.

Ἡ λέξη που χρησιμοποίησε ὁ Δανιήλ καὶ μεταφράζεται ὡς «ὁ ὄρκος» εἶναι ἡ ἴδια λέξη που χρησιμοποίησε ὁ Μωυσῆς καὶ μεταφράζεται ὡς «επτὰ φορές» στο Λευιτικὸν εἴκοσι ἕξι. Ἡ Ἀδελφὴ Οὐάιτ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι στο ἑνάτο κεφάλαιο ὁ Δανιήλ ἐπιζητούσε νὰ κατανοήσῃ τὴ σχέση μεταξύ τῆς περιόδου τῶν εβδομήντα ἐτῶν τοῦ Ἱερεμία καὶ τῆς περιόδου τῶν δύο χιλιάδων τριακοσίων ἐτῶν. Στο ὄγδοο κεφάλαιο εἶχε δοθεῖ ἐντολὴ στον Γαβριήλ νὰ κάμῃ τὸν Δανιήλ νὰ κατανοήσῃ τὸ ὄραμα τῶν δύο χιλιάδων τριακοσίων ἡμερῶν, καὶ ὁ Γαβριήλ ολοκληρώνει τὸ ἔργο του ὅταν ἐπιστρέφει στο ἑνάτο κεφάλαιο καὶ πληροφορεῖ τὸν Δανιήλ νὰ διαχωρίσῃ νοητικὰ τὰ δύο οράματα που υπῆρξαν τὸ θέμα τῶν κεφαλαίων ἐπτά, οκτώ καὶ ἐπίσης ἐννέα. Αὐτὰ τὰ δύο οράματα ἀποτελοῦν τὸ θέμα τῆς «αυξήσεως τῆς γνώσεως» που ἀποσφραγίσθηκε τὸ 1798.

Τὰ εβδομήντα ἔτη τοῦ Ἱερεμία καὶ ἡ «κατάρα» τοῦ Μωυσῆ εἶναι ἀμφοτέρωθεν σύμβολα τῶν «επτὰ καιρῶν», ὅπως αὐτὰ παριστάνονται με τὸν «ὄρκο» τοῦ Μωυσῆ· ὅμως ὁ Γαβριήλ πρόκειται νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀνάλυση τῆς περιόδου τῶν δύο χιλιάδων τριακοσίων ἐτῶν. Αὐτὴ δύναται νὰ διαιρεθεῖ ὀρθῶς μόνον ὅταν ἡ σχέση τοῦ οράματος («chazon») τοῦ καταπατήματος καὶ τοῦ οράματος («mareh») τῆς ἐμφανίσεως διαιρεθεῖ ὀρθῶς. Ὁ Γαβριήλ ἀρχισε προσδιορίζοντας ὅτι μία δοκιμαστικὴ περίοδος τετρακοσίων ἐνενηντα ἐτῶν ἐδόθη στους Ἰουδαίους. Ἡ περίοδος ἐκείνη ἦταν ἡ ἴδια με τὴν περίοδο τῶν τετρακοσίων ἐνενηντα ἐτῶν ἀποστασίας, ἡ ὁποία εἶχε ἐπιφέρει τὰ εβδομήντα ἔτη τῆς αιχμαλωσίας.

Η λέξη «καθορισμένες» στο εδάφιο είκοσι τέσσερα αναφέρεται στην περίοδο από την έκδοση του τρίτου διατάγματος το 457 π.Χ. έως τον λιθοβολισμό του Στεφάνου το 34 μ.Χ., αλλά η λέξη «καθορισμένες» στα εδάφια είκοσι έξι και είκοσι επτά προσδιορίζει τις ερημωτικές δυνάμεις του παγανισμού και του παπισμού.

Και μετά τας εξήκοντα δύο εβδομάδας θέλει εκκοπή ο Μεσσίας, αλλ' ουχί δι' εαυτόν· και ο λαός του άρχοντος όστις θέλει ελθεί θέλει καταστρέψει την πόλιν και το αγιαστήριον· και το τέλος αυτής θέλει είσθαι με κατακλυσμόν, και έως του τέλους του πολέμου είναι αποφασισμένοι ερημώσεις. Και θέλει στερεώσει την διαθήκην με πολλούς διά μίαν εβδομάδα· και εν τω ημίσει της εβδομάδος θέλει παύσει η θυσία και η προσφορά, και διά την εξάπλωσιν των βδελυγμάτων θέλει καταστήσει αυτήν έρημον, έως της συντελείας, και το αποφασισμένον θέλει εκχυθή επί την ηρημωμένην. Δανιήλ 9:26, 27.

Ο Γαβριήλ πληροφορεί τον Δανιήλ ότι «μετά» την αποκοπή του «Μεσσία», «ο λαός του ηγεμόνος του μέλλοντος ελεύσεσθαι θέλει αφανίσει την πόλιν και το αγιαστήριον». Η ειδωλολατρική Ρώμη κατέστρεψε την «πόλιν και το αγιαστήριον» κατά την πολιορκία που διήρκεσε ακριβώς τριάμισι έτη, από το 66 έως το 70 μ.Χ. Ο Γαβριήλ προσδιορίζει ότι «το τέλος του πολέμου» θα ήταν «με κατακλυσμόν» και ότι ο πόλεμος θα συνίστατο σε «ερημώσεις». Ο πόλεμος που εκτελέσθηκε εναντίον της Ιερουσαλήμ και του αγιαστηρίου ήταν το καταπάτημα που πραγματοποιήθηκε από την ειδωλολατρία και τον παπισμό. Η ειδωλολατρική δύναμη που θα κατέστρεφε την Ιερουσαλήμ στην αρχή ήταν η Βαβυλώνα, αλλά η ειδωλολατρική δύναμη που θα την κατέστρεφε μετά τη σταύρωση του Μεσσία ήταν η ειδωλολατρική Ρώμη. Αλλά ο πόλεμος εναντίον του αγιαστηρίου και του στρατεύματος εκτελέσθηκε από δύο ερημωτικές δυνάμεις, και η δεύτερη από τις δύο ερημωτικές δυνάμεις στις Γραφές είναι ο παπισμός.

Ο παπισμός είναι η δύναμη που παριστάνεται ως η «καταιγίζουσα μάστιξ»· είναι η δύναμη του τεσσαρακοστού εδαφίου του Δανιήλ ένδεκα, η οποία «υπερχειλίζει και διαβαίνει». Η καταπάτηση της Ιερουσαλήμ, η οποία άρχισε με τη Βαβυλώνα και συνεχίσθηκε με το σιδηρό έθνος που ελάλησε σκοτεινούς λόγους, όπως παριστάνεται από τον Μωυσή στο Δευτερονόμιο, ακολουθήθηκε από τον παπισμό. Μέχρι το τέλος της καταπατήσεως, «ερημώσεις» είχαν «αποφασισθή». Στο εδάφιο είκοσι επτά, ο Χριστός επικυρώνει τη διαθήκη με πολλούς για μία εβδομάδα. Στο μέσον εκείνης της εβδομάδος, το επίγειο θυσιαστικό σύστημα θα έπαυε, καθώς ο Χριστός άρχιζε την αρχιερατική διακονία του στο αγιαστήριο του ουρανού. Εξαιτίας της απειθείας των Ιουδαίων κατά τον δοκιμαστικό καιρό που είχε αποκοπή γι' αυτούς, το αγιαστήριο και η πόλη επρόκειτο και πάλι να καταστούν έρημα.

Το εδάφιο λέγει: «και διά την εξάπλωσιν των βδελυγμάτων θέλει ερημώσει, έως της συντελείας, και το προσδιορισμένον θέλει εκχυθεί επί τον ερημωθέντα». Όταν οι Ιουδαίοι τελικώς εγέμισαν έως το χείλος το ποτήριον του καιρού της δοκιμασίας των, η πόλις και το αγιαστήριον έμελλαν να παραμείνουν έρημα έως το τέλος του πολέμου. Κατά τη «συντέλεια» του καταπατήματος το 1798, είχε «προσδιορισθή» ότι ο παπισμός θα ελάμβανε θανάσιμον πλήγμα. Τότε η πόλις και το αγιαστήριον έμελλαν να αποκατασταθούν και να ανοικοδομηθούν, όπως προετυπώθη όταν οι Ιουδαίοι εξήλθαν από τη γραμματική Βαβυλώνα υπό τα τρία διατάγματα.

Έως τη συντέλεια εκείνου του πολέμου, η Ιερουσαλήμ επρόκειτο να καταπατείται από την παπική εξουσία. Οι προφητικές περιόδοι που συνιστούν τις διακριτές περιόδους μέσα στα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη μπορούν να κατανοηθούν ορθά μόνον όταν η σχέση του οράματος της καταπατήσεως των εβδομήντα ετών κατανοηθεί σε σύνδεση με το όραμα της αποκαταστάσεως του αγιαστηρίου και του στρατεύματος. Το να απορρίπτει κανείς το όραμα της διασποράς της κατάρας του Μωυσή σημαίνει να απορρίπτει το όραμα της συνάξεως. Το όραμα των εβδομήντα ετών είναι το όραμα της διασποράς. Το όραμα των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών είναι το όραμα της συνάξεως. Το όραμα των εβδομήντα ετών είναι το όραμα «chazon» της διασποράς, και το όραμα των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών είναι το όραμα «mareh» της συνάξεως.

Ὁ λοιπόν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω. Μάρκος 10:9.

Τα δύο οράματα έχουν προφητικώς συνδεθεί μεταξύ τους, και το να απορρίψει κανείς το ένα σημαίνει να απορρίπτει αμφότερα. Το γεγονός αυτό καταδεικνύει ότι, παρά το ότι ο Αντβεντισμός ισχυρίζεται πως υποστηρίζει την προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, έχει απορρίψει τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού, με την ίδια βεβαιότητα με την οποία απέρριψε τους «επτά καιρούς» το 1863. Δεν ομολογούσαν οι Ιουδαίοι ότι τηρούσαν τον νόμο του Θεού; Δεν ομολογούσε ο αρχαίος Ισραήλ ότι ανέμενε τον Μεσσία; Η ομολογία είναι χωρίς σημασία, εάν δεν υποστηρίζει τον Λόγο του Θεού.

Οι Μιλλεριταί εντέλει προσδιόρισαν την 22α Οκτωβρίου 1844 ως τη λήξη της περιόδου των δύο χιλιάδων τριακοσίων ημερών, αλλά η κατανόησή τους ήταν περιορισμένη. Μόνον μετά τη μεγάλη απογοήτευση ήλθε φως σχετικά με το επουράνιο αγιαστήριο και την εμφάνιση του Χριστού στα Άγια των Αγίων κατά την ημερομηνία εκείνη. Μόνον μετά την ημερομηνία εκείνη είδαν το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και τον νόμο του Θεού.

Ο Κύριος είχε σκοπό να αυξήσει το προφητικό φως που συνδέεται με τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη, και το 1856 άνοιξε τη θύρα για περαιτέρω φως, και κατά τα επόμενα επτά έτη ο Αντβεντισμός έκλεισε εκείνη τη θύρα. Μόνον έπειτα από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 ο Κύριος οδήγησε τους σπουδαστές της προφητείας πίσω στα άρθρα του Hiram Edson, και το φως των «επτά καιρών» άρχισε και πάλι να αυξάνει.

Αρνούμενος να δει τη σχέση μεταξύ της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών και της προφητείας των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών, ο Αντβεντισμός κατέληξε να κατανοήσει την 22α Οκτωβρίου 1844 κατά τρόπο περιορισμένο και ατελή.

Άφ'ότου ὁ S. S. Snow καθόρισε ὀριστικῶς τὴν ἡμερομηνία τῆς σταυρώσεως, ἐξακριβώθη ἡ 22α Ὀκτωβρίου 1844.

Γνώρισε λοιπόν και εννόησε, ότι από της εξόδου της προσταγής να αποκατασταθῆ και να οικοδομηθῆ ἡ Ιερουσαλήμ ἕως τοῦ Μεσσία τοῦ Ἡγουμένου θέλουσιν εἶσθαι ἐπτά εβδομάδες και ἐξήκοντα δύο εβδομάδες· ἡ πλατεία θέλει οικοδομηθῆ πάλιν, και το τεῖχος, μάλιστα ἐν καιροῖς στενοχωρίας. Και μετὰ τας ἐξήκοντα δύο εβδομάδας ὁ Μεσσίας θέλει ἐκκοπή, ἀλλ' οὐχὶ δι' εαυτὸν· και ὁ λαὸς τοῦ ἡγουμένου, ὅστις θέλει ἐλθεῖ, θέλει ἀφανίσει τὴν πόλιν και το αγιαστήριον· και το τέλος αὐτῆς θέλει εἶσθαι μετὰ κατακλυσμοῦ, και ἕως τοῦ τέλους τοῦ

πολέμου αι ερημώσεις είναι διωρισμένα. Και θέλει στερεώσει διαθήκην μετά πολλών διά μίαν εβδομάδα· και εν τω ημίσει της εβδομάδος θέλει παύσει η θυσία και η προσφορά, και διά την υπερεξάπλωσιν των βδελυγμάτων θέλει καταστήσει αυτήν έρημον, έως της συντελείας, και το αποφασισμένον θέλει εκχυθή επί την ερημωμένην. Δανιήλ 9:25–27.

Οι Μιλλερίτες αναγνώρισαν τη σωστή χρονολογία για τη σταύρωση, και κατόπιν προσδιορίσθηκε το τέλος της περιόδου των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Η «εκκοπή του Μεσσία» στο «μέσον της εβδομάδος», κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε «τη διαθήκη», επειδή οι Ιουδαίοι είχαν γεμίσει μέχρι επάνω το ποτήρι του δοκιμαστικού τους χρόνου, όπως παριστάνεται από την «εξάπλωση των βδελυγμάτων», αναγνωρίσθηκε επίσης. Ο σταυρός έγινε το ιστορικό ορόσημο που ήταν ουσιώδες για την αναγνώριση του αγγέλματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Παρά το φως που βρίσκεται στα εδάφια τα οποία παρήγαγαν μια τόσο ισχυρή εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού, οι Μιλλερίτες ουδέποτε έφθασαν σε κατανόηση εκείνων των εδαφίων η οποία να εκπροσωπείται από την επιθυμία του Δανιήλ να κατανοήσει τη σχέση των δύο οράσεων. Η εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη διαιρέθηκε σε δύο περιόδους, τις οποίες η Αδελφή White αργότερα προσδιόρισε ως αναπαριστώσες την προσωπική διακονία του Χριστού επί τριάμισι έτη, ακολουθούμενη από τη διακονία του όπως αυτή αναπαρίσταται από τους μαθητές. Είδαν ότι το ιστορικό ορόσημο του σταυρού έγινε η άγκυρα για να προσδιορισθεί η ημερομηνία της 22ας Οκτωβρίου 1844, αλλά δεν είδαν ότι αυτό επίσης αντιπροσώπευε το κέντρο δύο ταυτόσημων περιόδων τριάμισι ετών, και έτσι αντιπροσώπευε τους «επτά καιρούς», τους οποίους ο Θεός διά του Μωυσέως ονόμασε «τη φιλονικία της διαθήκης αυτού».

Τότε και εγώ θα περιπατήσω εναντίον σας, και θα σας παιδεύσω ακόμη επτά φορές για τις αμαρτίες σας. Και θα φέρω επάνω σας μάχαιρα, η οποία θα εκδικήσει την παραβίαση της διαθήκης μου· και όταν θα συναχθείτε μέσα στις πόλεις σας, θα αποστείλω ανάμεσά σας λοιμό, και θα παραδοθείτε στο χέρι του εχθρού. Λευιτικόν 26:24, 25.

Όταν ο Χριστός επικύρωνε τη διαθήκη με πολλούς, επρόκειτο για τη διαθήκη σχετικά με την οποία είχε έριδα με τους ανυπάκουους Ιουδαίους. Η «έριδα της διαθήκης του» άρχισε το 723 π.Χ., όταν οι Ασσύριοι οδήγησαν το βόρειο βασίλειο σε αιχμαλωσία, και κατόπιν, επί χίλιες διακόσιες εξήντα προφητικές ημέρες, ο παγανισμός καταπατούσε τον κυριολεκτικό Ισραήλ. Εκείνο το καταπάτημα ακολουθήθηκε έπειτα από άλλες χίλιες διακόσιες εξήντα προφητικές ημέρες, κατά τις οποίες ο παπισμός καταπατούσε τον πνευματικό Ισραήλ.

Η προφητική εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη, σε εκπλήρωση του οράματος των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, αντιπροσώπευε επίσης το όραμα των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών. Οι Μιλλεριτιστές αναγνώρισαν επαρκώς την προφητεία των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών ώστε να διακηρύξουν ορθώς το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, αλλά επέλεξαν να απορρίψουν μέρος του φωτός το οποίο η ερμηνεία του Γαβριήλ στο ένατο κεφάλαιο είχε σκοπό να μεταδώσει.

Ο Γαβριήλ είχε δώσει στον Δανιήλ την οδηγία να διακρίνει ορθώς (να διαχωρίσει νοητικά) τα δύο οράματα, που παριστάνονται ως «πράγμα» και «όραμα», και, σε εκπλήρωση εκείνης της συμβουλής, η Αδελφή Ουάιτ μάς πληροφορεί ότι αυτό ακριβώς ήταν το βάρος του Δανιήλ καθώς

επιζητούσε να κατανοήσει τη σχέση μεταξύ των εβδομήκοντα εβδομάδων (σύμβολο των «επτά καιρών») και των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών.

Η απόρριψη των «επτά καιρών» από τον Αντβεντισμό τούς έθεσε σε θέση ώστε να μην μπορούν να κατανοήσουν ότι η πρώτη περίοδος των τετρακοσίων ενενήντα ετών, η οποία αποκόπηκε από τα δύο χιλιάδες τριακόσια έτη, αντιπροσώπευε την αποστασία της διαθήκης, την οποία ο Μωυσής προσδιορίζει ως τη «διαμάχη της διαθήκης του».

Εμποδίστηκαν επίσης να αναγνωρίσουν ότι η σταύρωση στο μέσον της εβδομάδος έκανε περισσότερο από το να προσδιορίζει απλώς την ημερομηνία, διότι προσδιόριζε το ίδιο το κέντρο της διαμάχης του Χριστού με την ανυπακοή του Ισραήλ διά του αίματος της διαθήκης. Ήσαν τυφλοί ως προς το γεγονός ότι το αίμα που εχύθη υπέρ πολλών επί του σταυρού, το οποίο επεκύρωνε τη διαθήκη Του, επεκύρωνε επίσης τη διαθήκη που εκτίθεται στο Λευιτικόν είκοσι πέντε και είκοσι έξι.

Ο αρχαίος Ισραήλ ανέλαβε επάνω του μια διαθήκη την οποία όρισε ως τη διακήρυξή του: «πάντα όσα είπε ο Κύριος, θέλομεν πράξει», εντελώς αγνοώντας ότι η διαθήκη την οποία προσέφερε ο Χριστός απαιτούσε να γραφεί ο νόμος Του επάνω στην καρδιά. Ο φαρισαϊκός ορισμός τους των όρων της διαθήκης τούς εμπόδισε να κατανοήσουν και να αποδεχθούν την αληθινή διαθήκη.

Ο σύγχρονος Ισραήλ έχει ορίσει το αίμα του σταυρού στο μέσον της εβδομάδος με όρους που προκαλούν την ίδια τύφλωση στον σύγχρονο Ισραήλ, η οποία βρισκόταν επάνω στον αρχαίο Ισραήλ όταν απέρριψαν τον Μεσσία και διακήρυξαν ότι δεν είχαν άλλον βασιλέα παρά μόνον τον Καίσαρα.

Το σύγχρονο Ισραήλ είναι τυφλό ως προς το γεγονός ότι η ιστορία την οποία ο Γαβριήλ εξέθεσε στον Δανιήλ όχι μόνον περιλαμβάνει την επικύρωση της διαθήκης, αλλά και τη διασπορά που επιφέρεται επί εκείνων οι οποίοι απορρίπτουν τη διαθήκη εκείνη· διότι τα εδάφια προσδιορίζουν ότι η ειδωλολατρική Ρώμη (ό ἄρχων ό ἐρχόμενος) θα κατέστρεφε την πόλη και το αγιαστήριο, και ότι έως το τέλος του πολέμου (ο οποίος καταπάτησε το αγιαστήριο και το στράτευμα) «ερημώσεις», στον πληθυντικό, είχαν ορισθεί.

Στην ιστορία κατά την οποία ο Χριστός έχυσε το αίμα Του για να επικυρώσει τη διαθήκη με πολλούς, οι δύο ερημωτικές δυνάμεις της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης ταυτοποιούνται συγκεκριμένα. Το αίμα που χύθηκε επάνω στον σταυρό είναι εκείνο που ο Χριστός εισάγει στο επουράνιο αγιαστήριο και αποτελεί σύμβολο του έργου Του, όπως αυτό παριστάνεται από το όραμα του «mareh» των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Η ιστορία αυτή είναι υφασμένη μαζί με την ιστορία του οράματος του «chazon» των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών, όπως παριστάνεται από τις δύο ερημωτικές δυνάμεις που θα καταπατούσαν το αγιαστήριο και το στράτευμα.

Οι αλήθειες που παριστάνονταν στο όνειρο του Μίλλερ ως πολύτιμοι λίθοι έλαμπαν τόσο λαμπρά όσο ο ήλιος, αλλά ήσαν ατελείς. Κατά τις έσχατες ημέρες, όταν η Κραυγή του Μεσονυκτίου επαναληφθεί κατά γράμμα, ακριβώς εκείνοι οι πολύτιμοι λίθοι θα τοποθετηθούν στο νέο, μεγαλύτερο κιβώτιο από τον «Άνδρα με τη βούρτσα για τη βρωμιά», και τότε θα λάμψουν δέκα

φορές λαμπρότερα απ' όσο αρχικώς. Αυτοί καθίστανται η δοκιμασία του τελικού μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Οι πολύτιμοι αυτοί λίθοι προσδιορίστηκαν συγκεκριμένα από τους δύο μάρτυρες που προφητεύθηκαν από τον Αββακούμ, ως πίνακες. Όταν οι δύο πίνακες των πρωτοπόρων χαρτών του 1843 και του 1850 τοποθετηθούν ο ένας επάνω στον άλλον «γραμμή επί γραμμής», οι πολύτιμοι λίθοι του Μίλλερ προσδιορίζονται συγκεκριμένα, και έτσι οι λίθοι αυτοί αντιπροσωπεύουν το μήνυμα της τελικής Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Οι περισσότερες από τις αλήθειες που απεικονίζονται στα δύο διαγράμματα παρουσιάζουν προφητείες οι οποίες εκπληρώθηκαν πριν από το 1844, όπως η ταυτοποίηση των θηρίων του Δανιήλ ζ' και η'. Παριστάνεται η εικόνα του Δανιήλ β'. Εκεί βρίσκεται το επιχείρημα ως προς το αν είναι η Ρώμη ή ο Αντίοχος ο Επιφανής εκείνος που θεμελιώνει την όραση. Εκεί βρίσκονται η πρώτη απογοήτευση και ο καιρός της αναμονής του Αββακούμ και των δέκα παρθένων. Εκεί βρίσκεται η άφιξη του τρίτου αγγέλου, καθώς και το ουράνιο αγιαστήριο. Εκεί βρίσκεται «το παντοτεινό» ως σύμβολο του παγανισμού. Και βεβαίως, εκεί βρίσκονται τα τρία Ουαί του Ισλάμ. Όταν συνενωθούν, τα διαγράμματα αποτελούν απεικόνιση της «αυξήσεως της γνώσεως» που λαμβάνει χώρα όταν ο Λέων της φυλής του Ιούδα αποσφραγίζει μία προφητική αλήθεια.

Καθώς ολοκληρώνουμε την εξέτασή μας του οράματος του ποταμού Ουλαί ως συμβόλου της προφητικής γνώσεως που αποσφραγίστηκε κατά τον καιρό του τέλους, το 1798, και η οποία αυξήθηκε ώστε να αποτελέσει τα πετράδια στο νέο, μεγαλύτερο κιβώτιο του ονείρου του Γουλιέλμου Μίλλερ, θα επανέλθουμε στις Μιλλεριτικές αλήθειες οι οποίες ήσαν ατελείς στην ιστορία τους. Μερικές παρέμειναν σε ατελή κατάσταση εξαιτίας του χρονικού σημείου της ιστορίας κατά το οποίο ζούσαν οι Μιλλερίτες, ενώ άλλες παρέμειναν ατελείς εξαιτίας της ανυπακοής εκείνων που αρνήθηκαν να ακολουθήσουν το προοδεύον φως του τρίτου αγγέλου.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα πράγματα στο επόμενο άρθρο.

«Εκείνοι τους οποίους ο Θεός απέστειλε με ένα μήνυμα είναι απλώς άνθρωποι· αλλά ποιος είναι ο χαρακτήρας του μηνύματος το οποίο φέρουν; Θα τολμήσετε να αποστραφείτε ή να καταφρονήσετε τις προειδοποιήσεις, επειδή ο Θεός δεν σας συμβουλεύθηκε ως προς το τι θα ήταν προτιμητέο; Ο Θεός καλεί ανθρώπους οι οποίοι θα μιλήσουν, οι οποίοι θα βοηθήσουν δυνατά και δεν θα φεισθούν. Ο Θεός έχει εγείρει τους αγγελιαφόρους Του για να επιτελέσουν το έργο Του γι' αυτόν τον καιρό. Μερικοί αποστράφηκαν το μήνυμα της δικαιοσύνης του Χριστού για να επικρίνουν τους ανθρώπους και τις ατέλειές τους, επειδή δεν μεταδίδουν το μήνυμα της αλήθειας με όλη τη χάρη και τη στιλπνότητα που θα ήταν επιθυμητές. Έχουν υπερβολικό ζήλο, είναι υπερβολικά earnest, μιλούν με υπερβολική κατηγορηματικότητα, και έτσι το μήνυμα που θα έφερνε θεραπεία και ζωή και παρηγορία σε πολλές κουρασμένες και καταπιεσμένες ψυχές αποκλείεται, ως ένα μέτρο· διότι ακριβώς στον βαθμό που άνθρωποι επιρροής κλείνουν τις ίδιες τους τις καρδιές και υψώνουν το δικό τους θέλημα σε αντίθεση προς ό,τι είπε ο Θεός, θα επιδιώξουν να αφαιρέσουν την ακτίνα φωτός από εκείνους που λαχταρούσαν και προσεύχονταν για φως και για ζωοποιό δύναμη. Ο Χριστός έχει καταγράψει όλους τους σκληρούς, υπερήφανους, περιφρονητικούς λόγους που εκστομίστηκαν εναντίον των δούλων Του ως λόγους εκστομισμένους εναντίον του ίδιου.»

«Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου δεν θα κατανοηθεί· το φως που θα φωτίσει τη γη με τη δόξα του θα ονομαστεί ψευδές φως από εκείνους που αρνούνται να βαδίσουν μέσα στην προοδευούσα δόξα του. Το έργο που θα μπορούσε να είχε γίνει θα παραμείνει ατέλεστο από τους απορρίπτοντες την αλήθεια, εξαιτίας της απιστίας τους. Σας ικετεύουμε, εσείς που αντιτίθεστε στο φως της αλήθειας, να παραμερίσετε από την οδό του λαού του Θεού. Ας λάμψει επάνω τους το φως που έχει σταλεί από τον Ουρανό με καθαρές και σταθερές ακτίνες. Ο Θεός σας θεωρεί, εσάς στους οποίους έχει έλθει αυτό το φως, υπεύθυνους για τη χρήση που κάνετε από αυτό. Όσοι δεν θελήσουν να ακούσουν θα λογοδοτήσουν· διότι η αλήθεια έχει τεθεί εντός της εμβέλειάς τους, αλλά αυτοί περιφρόνησαν τις ευκαιρίες και τα προνόμιά τους. Μηνύματα που έφεραν τα θεία διαπιστευτήρια έχουν αποσταλεί στον λαό του Θεού· η δόξα, η μεγαλοπρέπεια, η δικαιοσύνη του Χριστού, πλήρεις αγαθότητας και αλήθειας, έχουν παρουσιαστεί· η πληρότητα της Θεότητας εν τω Ιησού Χριστώ έχει τεθεί ενώπιόν μας με ωραιότητα και γλυκύτητα, για να ελκύσει όλους εκείνους των οποίων οι καρδιές δεν ήταν κλεισμένες από την προκατάληψη. Γνωρίζουμε ότι ο Θεός έχει ενεργήσει ανάμεσά μας. Έχουμε δει ψυχές να στρέφονται από την αμαρτία στη δικαιοσύνη. Έχουμε δει την πίστη να αναζωπυρώνεται στις καρδιές των συντετριμμένων. Θα γίνουμε σαν τους λεπρούς που καθαρίστηκαν και έφυγαν στον δρόμο τους, και μόνο ένας επέστρεψε για να δοξάσει τον Θεό; Ας δηγούμαστε μάλλον την αγαθότητά Του και ας δοξάζουμε τον Θεό με καρδιά, με πένα και με φωνή». Review and Herald, 27 Μαΐου 1890.